

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9CoCsp/9/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121469203
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Huszár
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:6121469203.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Huszára a členov senátu JUDr. Magdalény Florekovej a JUDr. Zuzany Posluchovej, v právnej veci žalobcu: R Collectors s. r. o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8A, Bratislava, IČO: 50 094 297, zastúpený Advokátska kancelária RELEVANS s. r. o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8A, Bratislava, IČO: 47 232 471, proti žalovanej: O. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom Č.Í. XXXX/X, W., zastúpená Advokátska kancelária JUDr. Peter Malcho, s. r. o., so sídlom Stankovany 549, Stankovany, IČO: 55 962 165, o zaplatenie 1.367,04 € s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV č. k. B2-8Csp/178/2021-132 zo dňa 16. októbra 2024, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti (výrok I.) mení tak, že žalobu zamietá.

Žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol tak, že: I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 1.340,04 € s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 1.340,04 € od 11.08.2021 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. II. Vo zvyšku súd žalobu zamietá. III. Žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1. Vo svojom rozhodnutí súd prvej inštancie opísal zistený skutkový stav vo veci (odsek 4. až 11. napadnutého rozsudku), pričom svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b) a d), § 7 ods. 1, 2 a 16, § 17 ods. 2 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej ako „zákon č. 129/2010 Z. z.“), ustanoveniami § 53 ods. 9, § 517 ods. 2, § 524 ods. 1 a 2, a § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej aj ako „Občiansky zákonník“), ako aj § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie mal vykonaným dokazovaním za preukázané, že právny predchodca žalobcu (spoločnosť F. W., a.s., od 03.07.2021 podnikajúca pod obchodným menom XXX.W., a. s.) a žalovaná dňa 03.08.2016 uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 1693379454 (ďalej aj ako „zmluva o spotrebiteľskom úvere“), na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 4.200,- € pri fixnej ročnej úrokovej sadzbe 11,90 % a ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN) 12,60 %. Žalovaná sa zaviazala splatiť úver v pravidelných 48 mesačných (anuitných) splátkach po 111,19 € (okrem poslednej mesačnej splátky vo výške 111,07 €) splatných vždy k 25. dňu mesiaca, a to až do celkovej čiastky úveru 5.337,- €, pričom termín prvej splátky bol stanovený na 25.09.2016 a termín konečnej splatnosti úveru bol určený na 25.08.2020. V čl. 4.5 zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo dohodnuté, že veriteľ má právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, ak je dlžník v omeškaní s

riadnym zaplacením dohodnutých mesačných splátok viac ako tri mesiace pri súčasnom upozornení spotrebiteľa ako dlžníka na uplatnenie tohto práva v lehote nie kratšej ako 15 dní. Žalovaná spočiatku jednotlivé mesačné splátky úveru plnila riadne a včas. Túto svoju povinnosť porušila až vo vzťahu k splátke za mesiac december 2020, pričom poslednú úhradu v súvislosti so splácaním úveru žalovaná vykonala dňa 10.08.2021. Z poskytnutej pôžičky vo výške 4.200,- € žalovaná uhradila mesačné splátky v súhrnnej výške 2.729,96 €, ktoré boli započítané na istinu úveru vo výške 4.200,- €. Celkový dlh na istine tak pred zosplatnením predstavoval sumu 1.470,04 € (4.200 € - 2.729,96 €). Právny predchodca žalobcu listom zo dňa 11.05.2020 vyzval žalovanú na okamžitú úhradu nedoplatku na omeškaných splátkach vo výške 947,89 €, inak bude žiadať o zaplatenie celého zostatku úveru. Keďže žalovaná na uvedenú výzvu nereagovala a k úhrade dlžnej sumy nepristúpila, právny predchodca žalobcu dňa 08.06.2020 využil právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť celého úveru, čo žalovanej oznámil listom zo dňa 08.06.2020 a vyzval ju na okamžitú úhradu celého dlhu. Dlž žalovanej po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru predstavoval sumu 1.583,59 € a pozostával z neuhradenej istiny úveru vo výške 1.470,04 €, z neuhradeného riadneho úroku vo výške 86,55 € a z neuhradených nákladov spojených s vymáhaním pohľadávky (poplatkov za upomienky) vo výške 27,- €. Žalovaná po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru uhradila právnomu predchodcovi žalobcu ešte sumu 130,- € (platba zo dňa 16.06.2020 vo výške 90 €, zo dňa 09.12.2020 vo výške 20,- € a zo dňa 10.08.2021 vo výške 20,- €), ktorá bola započítaná na istinu úveru. Celkový dlh žalovanej tak na istine úveru predstavoval sumu 1.340,04 €. Následne právny predchodca žalobcu (postupca) na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 19.10.2023 (počas súdneho konania) previedol predmetnú pohľadávku na žalobcu (postupníka). Zmenu v osobe žalobcu súd prvej inštancie pripustil uznesením č. k. B2-8Csp/178/2021-69 zo dňa 10.01.2024.

1.2. Súd prvej inštancie na základe vyššie uvedených skutočností žalobe v časti o zaplatenie 1.340,04 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 1.340,04 € od 11.08.2021 do zaplatenia vyhovel, a vo zvyšnej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol. Úvodom rozhodnutia súd prvej inštancie konštatoval, že medzi stranami nebolo sporné uzavretie zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ako ani to, že žalovaná poskytnutý úver neplnila riadne a včas. Na list zo dňa 11.05.2020 (obsahom ktorého bola výzva na okamžitú úhradu nedoplatku na omeškaných splátkach vo výške 947,89 €) žalovaná nereagovala, a preto právny predchodca žalobcu dňa 08.06.2020 využil svoje právo poskytnutý úver vyhlásiť za predčasne splatný. Realizáciou tohto právneho úkonu žalovaná stratila výhodu splácať úver v mesačných splátkach a právnomu predchodcovi žalobcu vzniklo právo žiadať od žalovanej zaplatenie celej pohľadávky naraz, t. j. vo výške 1.470,04 € s príslušenstvom. Keďže žalovaná po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru uhradila na istinu spolu sumu 130,- €, žalovanej zostalo uhradiť ešte zvyšnú časť dlžnej sumy, a to 1.340,04 € s príslušenstvom (1.470,04 € - 130,- € = 1.340,04 €). Súd prvej inštancie preto v tejto časti žalobe vyhovel. Súd prvej inštancie žalobe vyhovel aj v časti uplatneného úroku z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 1.340,04 € od 11.08.2021 do zaplatenia, keďže tento si žalobca uplatnil v súlade s ustanoveniami § 121 ods. 3, § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. Naopak za nedôvodnú (pre neunesenie dôkazného bremena) súd prvej inštancie považoval žalobu v časti o zaplatenie zmluvných úrokov vo výške 86,55 €, zákonných úrokov z omeškania vo výške 80,34 €, ako aj poplatkov vo výške 27,- €, a preto ju zamietol. V rozhodnutí sa súd prvej inštancie vysporiadal aj s procesnou obranou žalovanej, ktorú vyhodnotil za účelovú v snahe vyhnúť sa zodpovednosti plniť svoj záväzok vyplývajúci jej zo zmluvného vzťahu. Žalovaná v konaní namietala, že právny predchodca žalobcu nepostupoval pri skúmaní bonity žalovanej s odbornou starostlivosťou. Súd prvej inštancie sa s touto argumentáciou nestotožnil, keď postup právneho predchodcu žalobcu pri skúmaní bonity žalovanej považoval za adekvátny (overenie deklarovaného dôchodku a príjmu žalovanej v Sociálnej poisťovni, získania informácií o záväzkoch žalovanej z úverového registra informácií). Rovnako sa súd prvej inštancie nestotožnil ani s argumentáciou žalovanej o absencii aktívnej vecnej legitímácii žalobcu, keďže túto mal súd preukázanú zo zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 19.10.2023. Žalovaná počas konania namietala aj to, že spotrebiteľská zmluva obsahuje nesprávny údaj o odplate a ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN). Súd prvej inštancie však dospel k záveru, že RPMN bola dohodnutá riadne tak podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere (čl. 2.2 zmluvy), ako aj podľa zákona o spotrebiteľských úveroch (§ 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z.). Za súladnú so zákonom považoval súd prvej inštancie aj výšku odplaty, keďže táto reflektuje nie len na § 1 ods. 1 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Zb., ale aj na zmluvu o spotrebiteľskom úvere.

1.3. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. Keďže žalobca mal vo veci plný úspech, súd mu priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100

% . O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

2. Uvedený rozsudok napadla v rozsahu výroku I. včas podaným odvolaním žalovaná domáhajúc sa jeho zmeny tak, že odvolací súd žalobu zamietne a žalovanej voči žalobcovi prizná nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Podľa žalovanej súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanej, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nosná argumentácia žalovanej obsiahnutá v odvolaní spočívala v tom, že žalobca nemá aktívnu vecnú legitímáciu na podanie žaloby, a preto žalobe nemohlo byť v žiadnom rozsahu zo strany súdu prvej inštancie vyhovené. Predmetné tvrdenie žalovaná odôvodnila tým, že list právneho predchodcu žalobcu zo dňa 11.05.2020 označený ako „Vec: Upozornenie na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru“, ktorý predstavuje výzvu v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka neobsahuje presnú identifikáciu mesačnej splátky pre ktorú bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, a preto je tento úkon v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka (pre jeho neurčitosť) neplatným právnym úkonom. Ak je však neplatná výzva v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, potom nemôže byť platné ani samotné vyhlásenie predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ktorému má výzva na zaplatenie predchádzať. Žalobca tak v konaní podľa žalovanej nepreukázal, že by došlo k riadnemu vyhláseniu predčasnej splatnosti predmetného spotrebiteľského úveru, čo nevyhnutne vedie k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal ani splnenie podmienok pre platné postúpenie pohľadávky z banky (právneho predchodcu žalobcu) na nebankový subjekt (žalobcu) v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, podľa ktorého je možné postúpiť len pohľadávku splatnú. Zmluva o postúpení pohľadávky je preto podľa žalovanej neplatný právny úkon a žalobca nemá v konaní aktívnu vecnú legitímáciu. Na podporu svojich argumentov žalovaná poukázala na totožné právne závery obsiahnuté v rozhodovacej praxe odvolacích súdov, konkrétne na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7CoCsp/10/2024 zo dňa 31.07.2024, uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6CoCsp/34/2024 zo dňa 21.10.2024 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2CoCsp/16/2024 zo dňa 21.08.2024. Žalovaná v rámci podaného odvolania tiež namietala, že zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje nie len nesprávny údaj o ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN), ktorý mal byť v rovnakej výške ako údaj o odplate, ale súčasne aj nesprávny údaj o priemernej ročnej percentuálnej miere nákladov (priemernej RPMN). V zmluve o spotrebiteľskom úvere podľa žalovanej absentuje aj splnenie náležitosti zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z., konkrétne uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN). Predmetné podľa žalovanej v konečnom dôsledku znamená, že spotrebiteľský úver je nutné sankcionovať jeho bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou. Poukázala pritom na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/161/2018 zo dňa 25.07.2018. Okrem toho je podľa žalovanej poskytnutý spotrebiteľský úver nutné posudzovať za bezúročný a bez poplatkov aj z dôvodu, že právny predchodca žalobcu hrubo porušil povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, keď nedostatočným spôsobom skúmal bonitu žalovanej bez toho, aby od žalovanej získal údaje o jej nákladoch na bývanie a živobytie, bez ktorých si nemohol súd prvej inštancie urobiť reálny obraz o tom, aká suma zostane žalovanej (po odpočítaní všetkých nákladov na živobytie) na úhradu poskytnutého úveru. Na podporu svojich argumentov o zanedbaní skúmania bonity zo strany právneho predchodcu žalobcu žalovaná poukázala na závery vyslovené Krajským súdom v Prešove v rozsudku sp. zn. 2CoCsp/42/2022 zo dňa 22.03.2023.

3. Na odvolanie žalovanej sa písomne vyjadril žalobca, ktorý navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť. Vo vzťahu k žalovanej namietanej absencii aktívnej vecnej legitímácii žalobcu a s tým súvisiacim (chybným) postupom právneho predchodcu žalobcu pri vyhlásení mimoriadnej splatnosti spotrebiteľského úveru žalobca v plnej miere odkázal na svoje písomné vyjadrenie zo dňa 30.9.2024, v ktorom poukázal na skutočnosť, že v kontexte konečnej splatnosti úveru a postúpenia pohľadávky až po termíne (konečnej) splatnosti je námietka neplatnosti postúpenia pohľadávky a absencia aktívnej vecnej legitímácie nedôvodná. Žalobca zotrval na svojej argumentácii aj vo vzťahu k žalovanej namietanému neodbornému posudzovaniu bonity žalovanej zo strany právneho predchodcu žalobcu, ku ktorému okrem iného žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie produkoval aj viacero listinných dôkazov. Žalobca tak aj naďalej zotrval na argumentácii, že jeho právny predchodca pri skúmaní bonity žalovanej pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere v ničom nepochybil. Žalobca sa následne vo svojom vyjadrení bližšie venoval žalovanej namietaným

nesprávnostiam týkajúcich sa ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) uvedenej v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Vo vyjadrení v prvom rade uviedol, že žalovaná svoje námietky nepodložila žiadnymi dôkazmi, tieto zostali len v rovine tvrdení, pričom logické predpoklady, na ktorých žalovaná zakladá svoje tvrdenia nemajú žiadnu právnu relevanciu. Hodnota RPMN sa nemusí rovnať hodnote odplaty, keďže tieto nepodliehajú rovnakému matematickému výpočtu. Žalobca na podporu svojich argumentov poukázal aj na pracovný dokument útvaru Európskej komisie, konkrétne na Usmernenie na uplatňovanie smernice 2008/48/ES (smernica o spotrebiteľskom úvere) vo vzťahu k nákladom a ročnej percentuálnej miere nákladov. Rovnako sú podľa žalobcu nesprávne tvrdenia žalovanej aj ohľadom chybnosti hodnoty priemernej RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere, keďže žalobca vychádzal pri jej určení z údajov o novoposkytnutých a poskytnutých spotrebiteľských úveroch zverejnených Ministerstvom financií Slovenskej republiky na webovom sídle ministerstva. Právny predchodca žalobcu uzavrel so žalovanou zmluvu o spotrebiteľskom úvere len 5 kalendárnych dní od zverejnenia priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov za 2. štvrťrok 2016, a preto v zmysle § 9 ods. 2 písm. z) zákona č. 129/2010 Z. z. vychádzal z údajov za predchádzajúci štvrťrok, t. j. za 1. štvrťrok kalendárneho roku 2016. V zmluve o spotrebiteľskom úvere tak právny predchodca žalobcu podľa názoru žalobcu uviedol správne údaje o priemernej RPMN a v zmysle vyššie uvedeného aj o RPMN a odplate.

4. Žalovaná v replika zotrvala na svojich argumentoch obsiahnutých v podanom odvolaní, pričom na ich podporu poukázala aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/188/2023 zo dňa 31.07.2024, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/197/2022 zo dňa 26.06.2024 a rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/2/2023 zo dňa 25.01.2024.

5. Žalobca nevyužil svoje právo a dupliku nepodal.

6. Odvolací súd preskúmal a prejednal vec v rozsahu podaného odvolania (t. j. v časti výroku I. napadnutého rozsudku) v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti zmeniť podľa § 388 C.s.p., keďže súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil.

7. Podľa § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.

7.1. Podľa § 524 ods. 2 Občianskeho zákonníka s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

7.2. Podľa § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom.

7.3. Podľa § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi.

7.4. Podľa § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení.

7.5. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom

rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

7.6. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a

a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky, a

b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

7.7. Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

7.8. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

7.9. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

8. Z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie vyplýva, že právny predchodca žalobcu (spoločnosť F. W., a.s., od 03.07.2021 podnikajúca pod obchodným menom XXX.W., a. s.) a žalovaná dňa 03.08.2016 uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 1693379454, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 4.200,- € pri fixnej ročnej úrokovej sadzbe 11,90 % a ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN) 12,60 %. Žalovaná sa zaviazala splatiť úver v pravidelných 48 mesačných (anuitných) splátkach po 111,19 € (okrem poslednej mesačnej splátky vo výške 111,07 €) splatných vždy k 25. dňu mesiaca, a to až do celkovej čiastky úveru 5.337,- €, pričom termín prvej splátky bol stanovený na 25.09.2016 a termín konečnej splatnosti úveru bol určený na 25.08.2020. Žalovaná povinnosť uhrádzať splátky úveru riadne a včas porušila. Z poskytnutej pôžičky vo výške 4.200,- € žalovaná uhradila mesačné splátky v súhrnnej výške 2.729,96 €, ktoré boli započítané na istinu úveru vo výške 4.200,- €. Celkový dlh na istine tak pred zosplatením predstavoval sumu 1.470,04 € (4.200 € - 2.729,96 €). Právny predchodca žalobcu listom zo dňa 11.05.2020 vyzval žalovanú na okamžitú úhradu nedoplatku na omeškaných splátkach vo výške 947,89 €, inak bude žiadať o zaplatenie celého zostatku úveru. Keďže žalovaná na uvedenú výzvu nereagovala a k úhrade dlžnej sumy nepristúpila, právny predchodca žalobcu dňa 08.06.2020 využil právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť celého úveru, čo žalovanej oznámil listom zo dňa 08.06.2020 a vyzval ju na okamžitú úhradu celého dlhu. Dlž žalovanej po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru predstavoval sumu 1.583,59 € a pozostával z neuhradenej istiny úveru vo výške 1.470,04 €, z neuhradeného riadneho úroku vo výške 86,55 € a z neuhradených nákladov spojených s vymáhaním pohľadávky (poplatkov za upomienky) vo výške 27,- €. Žalovaná po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru uhradila právnenému predchodcovi žalobcu ešte sumu 130,- € (platba zo dňa 16.06.2020 vo výške 90 €, zo dňa 09.12.2020 vo výške 20,- € a zo dňa 10.08.2021 vo výške 20,- €), ktorá bola započítaná na istinu úveru. Celkový dlh žalovanej tak na istine úveru predstavoval sumu 1.340,04 €. Následne právny predchodca žalobcu (postupca) na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 19.10.2023 (počas súdneho konania) previedol predmetnú pohľadávku na žalobcu (postupníka). Zmenu v osobe žalobcu súd prvej inštancie pripustil uznesením č. k. B2-8Csp/178/2021-69 zo dňa 10.01.2024.

9. V posudzovanej veci žalobca tvrdil, že je právnym nástupcom pôvodného žalobcu spoločnosti XXX.W., a. s. Žalobcovi mala byť pohľadávka postúpená na základe zmluvy o postúpení pohľadávok č. II/2023 ku dňu 19.10.2023. Ako dôkaz na preukázanie postúpenia pohľadávky žalobca pripojil zmluvu o postúpení pohľadávok č. II/2023 zo dňa 19.10.2023, ako aj súhlas nového veriteľa (súčasného žalobcu) so

vstupom do konania na miesto pôvodného žalobcu. Zmenu v osobe žalobcu súd prvej inštancie pripustil uznesením č. k. B2-8Csp/178/2021-69 zo dňa 10.01.2024. Primárnou námietkou žalovanej v podanom odvolaní bola absencia aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, ktorá mala vyústiť do zamietnutia žaloby.

10. Podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k správnym skutkovým zisteniam, avšak na ich podklade k nesprávnemu záveru vo vzťahu k výroku I. napadnutého rozsudku vychádzajúc z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď súd prvej inštancie nesprávne posúdil aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu.

10.1. Odvolací súd úvodom konštatuje, že aktívnou vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi i procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Súd žalobe môže vyhovieť len vtedy, ak žaluje osoba, ktorá je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia, pričom ak sa uvedené v konaní nepreukáže, súd žalobu zamietne so záverom o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Uvedené odvolací súd dopĺňa o právne závery prijaté v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/162/2020 zo dňa 27. októbra 2021, ktorý bol publikovaný v Zbierke stanovisk NS a rozhodnutí súdov SR č. 2/2022 (judikát R 6/2022), v zmysle ktorého súd v sporoch s ochranou slabšej strany skúma vecnú legitímáciu z úradnej povinnosti (ex offa). Dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách pred postúpením pohľadávky zaťažuje veriteľa, a to aj v prípade, že spotrebiteľ nepoprel s tým súvisiace skutkové tvrdenia veriteľa. V súhrne to znamená, že existencia aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu je nie len kľúčovou pre úspech žalobcu v konaní, ale aj to, že v sporoch s ochranou slabšej strany ju súd skúma z úradnej povinnosti (ex offa).

10.2. Pre účely tohto konania je následne nevyhnutné uviesť si zmysel a účel § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Týmto je zamedziť zosplatňovaniu záväzkov spotrebiteľov zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorých plnenie je dojednané v splátkach, z dôvodu len krátko trvajúceho omeškania spotrebiteľa so zaplatením splátky (len pár €) a súčasne dať spotrebiteľovi ešte poslednú možnosť k splateniu dlžnej splátky predtým, ako dodávateľ využije svoje právo na zosplatnenie celého dlhu. K uvedenému však musí byť nepochybne spotrebiteľ informovaný, pre nezaplatenie ktorej splátky mu hrozí uplatnenie práva veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je potrebné vykladať v kontexte ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka, pričom výzva prezumovaná § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je jednostranným právnym úkonom, ktorý z hľadiska jeho určitosti musí obligatórne obsahovať (identifikáciu) splátky, s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní, a ktorá zakladá dôvod na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Bez uvedenia tejto identifikácie nie je možné následne preskúmať splnenie podmienok na uplatnenie práva na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru a platnosť tohto úkonu. Je potrebné si uviesť, že sa nejedná iba o formálnu podmienku, ale sa jedná o notifikačnú povinnosť dodávateľa voči spotrebiteľovi, ktorá má umožniť spotrebiteľovi reálne sa „dozvedieť“ o hroziacom následku spočívajúcom vo vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, a „spôsobe“ ako tento následok odvrátiť.

10.3. Práve pomenovanie konkrétnej splátky je tou rozhodujúcou skutočnosťou, ktorá musí byť spotrebiteľovi určito vyjadrená, nakoľko uvedenie „iba“ výšky dlhu, s ktorým je spotrebiteľ v omeškaní, vykazuje podstatnú mieru abstrakcie a spotrebiteľ z takto vyjadreného údajov nemôže bez ďalšieho určiť, ktorá splátka môže v budúcnosti založiť, resp. zakladá, dôvodnosť predčasného zosplatnenia, resp. ktorú splátku považuje dodávateľ za splátku rozhodnú. Z uvedeného potom v konečnom dôsledku nie je objektívne vopred možné určiť, kedy si dodávateľ uplatní (resp. môže uplatniť) svoje právo pristúpiť k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru.

10.4. Zákon prísne stanovuje kritéria, za akých podmienok môže dôjsť k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru, pričom tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne; aj keď vymedzenie konkrétnej splátky pre omeškanie dlžníka, s ktorou veriteľ zvažuje uplatnenie práva zosplatniť úver v upozornení (výzve) na zosplatnenie dlhu neukladá zákonné ustanovenie § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka expressis verbis, ide o bezpodmienečnú náležitosť takejto výzvy. Požiadavka na také vymedzenie vyplýva z účelu predmetného upozornenia (výzvy), ktorým je informovať spotrebiteľa o tom, s ktorou splátkou je v omeškaní a zároveň pre omeškanie s ktorou splátkou veriteľ zvažuje uplatnenie práva predčasne zosplatniť úver/dlh.

10.5. Vyššie nastolená argumentačná línia je súladná aj s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/152/2022 zo dňa 13. februára 2025, ktoré Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na svojom zasadnutí konanom 04. júna 2025 prijalo ako judikát publikovaný pod č. R 34/2025 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 3/2025. V predmetnom uznesení vyslovil Najvyšší súd Slovenskej republiky názor, že bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. októbra 2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

10.6. V prejednávanej príhode zosplatneniu úveru predchádzala výzva právneho predchodcu žalobcu zo dňa 11.05.2020, ktorou žalovanú vyzval k okamžitej úhrade omeškaných mesačných splátok vo výške 947,89 €. Vo výzve však absentuje konkretizovanie splátky, neuhradenie ktorej zakladá dôvod na postup podľa § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, t. j. postup žalobcu k zosplatneniu zvyšnej časti poskytnutého úveru. Požadovaná konkretizácia (identifikácia) omeškanej splátky následne úplne chýba aj v oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 08.06.2020. Žalobca tak v konaní nepreukázal, že by došlo k riadnemu vyhláseniu predčasnej splatnosti predmetného spotrebiteľského úveru (jeho zostatku s príslušenstvom), t. j. že žalobou uplatnená pohľadávka zo spotrebiteľského úveru sa stala v celom rozsahu splatnou (pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru). To všetko potom znamená, že žalobca nepreukázal, že pohľadávka voči žalovanej bola v čase jej postúpenia na žalobcu spôsobilá na postúpenie v zmysle ustanovenia § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. a ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. Pohľadávku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere totiž možno až na výnimky postúpiť až vtedy, keď je v celom rozsahu splatná, t. j. po vyhlásení predčasnej (mimoriadnej) splatnosti úveru bankou. Postúpenie pohľadávky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá sa doposiaľ nestala splatnou v celom rozsahu, by preto malo za následok absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky podľa § 39 Občianskeho zákonníka v spojení s § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

10.7. Žalobca teda v spore nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu z dôvodu nepreukázania splnenia podmienok pred postúpením pohľadávky bankou na nebankový subjekt (žalobcu) podľa ustanovenia § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. a ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. Bez splnenia týchto podmienok je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka vylúčené a následné postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Na absolútnu neplatnosť postúpenia pohľadávky musí súd prihliadnuť aj bez námietky (z úradnej povinnosti). Zároveň aj vecnú legitímáciu súd skúma z úradnej povinnosti, ktorej nedostatok má za následok zamietnutie žaloby bez vecného prejednávania. Bez vyhlásenia mimoriadnej (predčasnej) splatnosti spotrebiteľského úveru banka (právny predchodca žalobcu) nebola oprávnená postúpiť pohľadávku z tohto spotrebiteľského úveru na žalobcu, čo malo za následok absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení tejto pohľadávky, ako aj nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu na uplatnenie tejto pohľadávky v tomto súdnom konaní (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.10.2021 sp. zn. 4Cdo/162/2020, zverejnený v zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod č. R 6/2022). Odvolací súd vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že žalobu pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu zamietol.

10.8. Odvolací súd nad rámec vyššie uvedeného dodáva, že súd nie je pri rozhodovaní vo veci samej z hľadiska posúdenia aktívnej vecnej legitímácie viazaný svojím procesným rozhodnutím o zmene žalobcu (§ 80 ods. 2 C.s.p.). Odvolací súd pritom poukazuje na závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijaté v rozsudku sp. zn. 1VCdo/4/2024 zo dňa 05. augusta 2025. Najvyšší súd v predmetnom rozhodnutí konštatoval, že pri rozhodovaní o zmene subjektu podľa § 80 ods. 1 a 2 C.s.p. súd skúma, či v danom prípade ide o takú právnu skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prevod alebo prechod práv alebo povinností (teda či nejde o takú právnu skutočnosť, ktorá podľa právnych predpisov nemôže mať za následok prevod alebo prechod práv alebo povinností), či skutočne nastala (teda napr. že zmluva o postúpení pohľadávky bola skutočne uzavretá) a či je v konkrétnom prípade spôsobilá mať za následok prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná. Otázkou, či tvrdené právo (povinnosť), ktoré malo byť prevedené alebo malo prejsť na iného, tu naozaj je alebo či skutočne bolo prevedené, sa súd nezaobrá, lebo sa týka už posúdenia veci samej, ku ktorému sa vyjadruje len v rozhodnutí o

veci samej. Inými slovami, otázku vecnej legitímácie posudzuje súd až v rozhodnutí o veci samej na základe riadne vykonaného dokazovania a právneho posúdenia veci. Odvolací súd preto uzatvára, že súdu prvej inštancie nič nebránilo, aby aj napriek pripusteniu vstupu nového žalobcu (R Collectors s. r. o.) do konania na miesto pôvodného žalobcu (365.bank, a. s.) pri rozhodovaní o merite veci dospel k záveru, že nový žalobca nie je aktívne vecne legitimovaným na podanie žaloby, a z toho dôvodu žalobu zamietol. Keďže tak súd prvej inštancie neučinil, odvolací súd na podklade podaného odvolania rozsudok v napadnutej časti zmenil tak, že žalobu pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu zamietol.

10.9. Záverom odvolací súd konštatuje, že sa osobitne zvyšnou argumentáciou sporových strán nezaoberal (skúmanie bonity zo strany právneho predchodcu žalobcu, nedostatky súvisiace s RPMN a ďalšie), pretože tieto neboli spôsobilé ovplyvniť výsledok súdneho konania, resp. zhojiť absenciu aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, ktorá je nevyhnutým počiatočným predpokladom na to, aby mohol byť v konaní úspešný.

11. Odvolací súd vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti (výrok I.) v zmysle § 388 C.s.p. zmenil tak, že žalobu pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu zamietol.

12. O náhrade trov celého konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 a 2 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovaná bola v konaní v celom rozsahu úspešná, preto odvolací súd rozhodol tak, že žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

13. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 10 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).